

A szegedi boszorkányperek ablatívuszi irányú határozóragjairól

Munkám vizsgálatának középpontjában a szegedi boszorkányperek iratanyaga áll. Az eredeti iratok, melyek 1728 és 1744 között keletkeztek, a Csongrád Megyei Levéltárban találhatóak. Olvasásukkor szembetűnő volt, hogy a különböző határozóragjaink eltérő formákban jelentek meg. Ezek közül az elativust (-bVl), a delativust (-rVl), az ablativust (-tVl) és a sociativust (-stVl) választottam ki. Egyrészt különbség mutatkozik a rövid és hosszú magánhangzó-jelölésben, másrészt érdekes jelenségnek tűnik a nyelvtan szempontjából a zártabbá válás (pl. *ő* < *ü/ű*). Szembetűnő volt az is, hogy a ma sztenderdnek tartott alakok – mint például a *-tól*, *-től* – kis számban fordulnak csak elő. A rag végi *-l* el is tűnhet, legtöbbször azonban geminálódása figyelhető meg. Dolgozatomban ezen esetek különböző formáit kívánom rendszerezni, a talált eredményeket pedig igyekszem ragtörténeti kontextusba helyezni. Mindehhez pedig figyelembe veszem a forrásanyag lejegyzésével kapcsolatos megfigyeléseimet, illetve a szegedi nyelvjárás sajátosságait is.